

หลวงพ่อบุญสมเอนบิดา

สุภาพ พระชนีย์

P18004

ดิฉันอายุ ๖๑ ปี บ้านเดิมอยู่จังหวัดเพชรบุรี มาอยู่ที่กรุงเทพฯ ที่โพธิ์สามต้น บางกอกใหญ่ได้ประมาณ ๓๐ ปีแล้ว ดิฉันมาจากภูเก็ตปี ๒๕๐๘ พบกับคุณไสภณ พระชนีย์ ปี ๒๕๐๙ แต่งงานกันปี ๒๕๑๒ มีลูกชาย ๑ คน ลูกสาว ๑ คน ลูกชาย และลูกสาว เป็นผู้ชักชวนให้ดิฉันได้รู้จักหลวงพ่อบุญ

ปี ๒๕๒๖ ดิฉันไม่รู้จักวัดอัมพวัน รู้จักแต่วัดพิบูลทอง หลวงพ่อบุญ แต่ไม่ทราบมีอะไรมาดลใจให้ดิฉันตอบตกลงไปวัดอัมพวันกับลูกสาวที่เรียนอยู่ มหาวิทยาลัยหอการค้าในครั้งนั้นครูเขาพานักศึกษาไปปล่อยปลาตุ๋กที่ทำน้ำ ดิฉันนั่งที่ศาลา ร.๕ รวมทั้งผู้ปกครองคนอื่นๆ หลวงพ่อบุญลงมานั่งในศาลา ทุกคนกราบหลวงพ่อบุญ แล้วท่านก็เริ่มเล่าเรื่องของท่านคอบหัก แล้วหายใจทางสะดือ แล้วพื้นในใจของดิฉันในขณะนั้นมีความรู้สึกว่ พระองค์นี้พูดดีนะ

ปี ๒๕๓๘ หลังจากที่ลูกสาวดิฉันเรียนจบ ทำงานได้ประมาณ ๕-๖ เดือน เขาก็อยากไปวัด จึงชวนดิฉันไปกับเพื่อนของเขา รวม ๓ คน ไปวันศุกร์กลับวันอาทิตย์ ต่อมาวันที่ ๒๓ ตุลาคม ๒๕๔๑ ลูกๆไปเที่ยวต่างจังหวัดกับเพื่อน พ่อเด็กยังทำงานอยู่ที่ศรีราชา ดิฉันต้องอยู่คนเดียว จึงตัดสินใจไปวัดอัมพวันแต่เพียงลำพัง เมื่อถึงวัดแม่ชีสมคิดให้ดิฉันพักที่ศาลาภาวนา ๑ ชั้นบน ดิฉันได้แม่ครูพันธุ์ทิพย์สอนให้ปฏิบัติให้มีสติรู้ตามการหายใจเข้าออก วันหนึ่งดิฉันได้เห็นแม่ของดิฉัน ซึ่งตายไปตั้งแต่ปี ๒๕๒๘ เห็นใบหน้าของแม่ยิ้มก็ดีใจ อิ่มเอิบ

หลังจากนั้นดิฉันก็ให้สัจจะในใจว่า จะขอไปวัดเดือนละ ๑ ครั้ง เริ่มตั้งแต่ครั้ง
ละ ๓ วัน ต่อมาครั้งละ ๕ วันบ้าง ๗ วันบ้าง ดิฉันมีความสุขดิฉันจะช่วยทำงานทุก
อย่างที่จะช่วยแบ่งเบาได้ เช่น ซักผ้าผู้ไปปฏิบัติธรรม ช่วยโรงทานทำอาหาร และ
ช่วยจัดที่พัก ดิฉันไปทุกเดือนโดยมิได้ขาดจนปี ๒๕๔๓ ดิฉันได้พาสามีไปอยู่ ๗ วัน
ไปได้ ๓ ครั้งเขาก็หยุด ไม่ไปอีก

ดิฉันเคยถูกเข้าใจผิดว่าขโมยของ แต่ด้วยสายตาหลวงพ่อมองดิฉันอย่าง
เมตตา ทำให้ดิฉันน้ำตาไหล เข้าใจในสายตาของหลวงพ่อที่เข้าใจดิฉัน ทำให้ดิฉันมี
กำลังใจทำงานที่วัดอีก โดยไม่เห็นแก่ความเหนื่อยยาก

ในช่วงเช้าพรรษาหลวงพ่อก็ทำวัตรเช้าเวลาตี ๒ เล่าพระพุทธรูปประวัติให้พระ
ลูกวัดฟัง และสอนให้พระทราบวาทินัยของพระสงฆ์มีอะไรบ้าง สมควรทำหรือไม่
สมควร ดิฉันฟังแล้วรู้สึกยินดี คิดว่าเป็นบุญของดิฉันและของพระลูกวัดด้วย
บุญคุณนี้ดิฉันไม่ขอลืมตลอดชีวิตของดิฉัน ดิฉันได้พบหลวงพ่อในชาตินี้ คือชาติใหม่
ของดิฉันหลังจากเจออุบัติเหตุรถมอเตอร์ไซด์ที่ดิฉันนั่งไปชนกับรถ ๑๐ ล้อ แล้วพินมา
ส่งลูกเรียนจบมหาวิทยาลัย มีงานทำ เลื่อนตำแหน่งงานแล้วส่งเงินให้ดิฉันใช้ สามีก็
ปลดเกษียณรับเงินบำนาญ และให้เงินดิฉันใช้ เมื่อก่อนไม่เคยให้เลย ดิฉันมี
ความสุขมาก ดิฉันอยากบอกให้เพื่อนและน้องมีเมตตาต่อกัน ให้เหมือนที่หลวงพ่อ
ของเราทั้งหลายได้ทำให้ดูเป็นแบบอย่างที่ยากแล้ว